

ĐỀ BÀI:

**EM HÃY KỂ LẠI
CẢNH TƯỢNG
MỘT BUỔI CHỢ
MÀ EM CHỨNG
KIẾN.**

Bài làm

Các bạn đã đi chợ phiên bao giờ chưa? Tôi đã được đi một lần khi còn nhỏ, nhưng cho đến bây giờ hình ảnh của phiên chợ ấy vẫn còn đọng mãi trong tôi, với những dòng kí ức ngọt ngào về miền quê thơ ấu thanh bình và yên ả.

Đó là một ngày mùa thu dịu dàng. Bầu trời rất xanh trong nhưng lại cao quá tầm với của tôi. Những dãy mây hồng lững lờ dạo chơi. Đàn chim nhạn và đám mây trắng mỏng lướt qua mọi vật, gieo xuống những tiếng kêu mát lạnh và trong veo. Bà tôi dậy từ lúc nào. Khi tôi rửa mặt thì bà đang lui cui nhóm bếp lửa đun nước. Sáng nay, tôi sẽ cùng bà đi chợ phiên. Tôi vô cùng háo hức.

Bà tôi và tôi bắt đầu đi khi sương vẫn bóng lờng. Bà tôi đội chiếc thúng tre trên đầu, bên trong là mấy bó rau vườn nhà. Từ nhà ra chợ đi một lát là đến. Bà tôi ngồi bán ngay đầu chợ còn tôi vào trong xem. Khu chợ này nhỏ thôi, nhưng rất nhiều gian hàng. Mỗi gian hàng chỉ lợp một tấm cọ, bày đơn giản cái bàn hay cái ghế. Dãy hàng đầu tiên chỉ có bốn gian. Gian thứ nhất bán bánh mì. Những chiếc bánh mì dài, nóng hổi. Vài em bé chỉ tay vào gian bánh vừa vùng vằng đòi mẹ mua. Gian thứ hai bán bánh rán, loại bánh rán mật chỉ bé bằng ba ngón tay chap lại nhưng bọn trẻ chúng tôi mê vô cùng. Cho đến bây giờ, tôi vẫn còn cảm thấy vị ngọt ngào của bánh mật đường, vị dẻo thơm của bột nếp và vị bùi của đỗ xanh và một loại bánh không thể không nói đến: bánh hú tai mèo. Miếng bánh dẻo thơm làm bằng bột gạo, một thứ quen thuộc mà sao lần nào ăn tôi cũng thấy nó ngon lạ kì. Hai đầu bánh nhọn như tai mèo nên cái tên là bánh hú tai mèo. Và gian thứ tư: gian này không bán bánh mà bán cốm. Cái hương lúa dịu dàng hòa quyện trong hương lá sen thơm mát ấy đã níu bước chân tôi lại bên gánh cốm. Bác hàng cốm tuy đang bận gói cốm cho khách nhưng vẫn ngẩng lên tươi cười với tôi:

– Mua cốm đi cháu! Cốm đầu thu đấy!

Thấy tôi cứ đứng tần ngần không nói, bác bán cốm cười:

– Không có tiền chứ gì? Cứ lấy đi, bác với bà mầy là hàng xóm với nhau cả, có gì đâu!

Rồi bác dúm vào tay tôi một gói cốm nho nhỏ. Tôi cảm ơn bác bán cốm tốt bụng và đi tiếp. Cốm ngon quá! Vui thì ăn càng ngon. Tôi nhúm từng miếng một lên ăn, cái miếng cốm ấy bây giờ tôi vẫn nhớ. Vừa đi tôi vừa nghĩ: Hay thật! Đúng như bà mình nói *Hàng xóm tôi lửa tắt đèn có nhau*. Chợ bây giờ đông hơn. Người người ra vào tấp nập. Những tiếng mời mua, mặc cả, những tiếng cười đùa, hỏi thăm vang lên ồn ã. Tôi bước sang dãy bán thịt, cá. Đây là dãy đông nhất. Người người quây kín lại, chẳng còn lối đi. Tôi lách qua một cách khó nhọc, lại bị chen kín nên chỉ nhìn thấy những chú cá tròn béo, nào rô, nào trắm đang lượn đi lượn lại trong chậu, vài chú

cổ sức trườn ra ngoài rơi xuống đất, giấy đành đập trước khi trở lại chậu; những tảng thịt lợn, thịt bò hồng tươi, săn chắc, nhìn rất ngon lành; những chú gà, mụ vịt đang cãi nhau “quác, quát” “cạc, cạc” âm ỉ. Rồi những tiếng tranh mua miếng thịt ngon, tiếng mặc cả. Tất cả tạo nên một bản hòa tấu sôi động.

Đây thứ tư bán hoa quả và rau. Những trái dưa vàng, dưa hấu tròn như những chú heo con. Những trái thanh long đỏ hồng và tròn căng. Những trái cam tròn trịa, mập mạp, nhìn đã ứa nước miếng. Lại thêm cô bán hàng xởi lởi nên chẳng ai mặc cả làm gì. Rồi còn bao nhiêu rau: rau cải, rau muống, xà lách, mùi, húng đủ loại. Những mớ rau tươi, non, xanh mơn mơn vẫn còn long lanh sương đêm. Những ngọn rau phất phơ trước cơn gió buổi sớm như lời mời gọi. Chợt tôi nghe tiếng gọi:

– Trang ơi!

Ồ bà tôi đã vào đây từ lúc nào, mấy mớ rau đã hết, giờ đây trong thúng là thịt, trứng và bánh. Bà tôi nói:

– Bà thấy cháu ngoài kia, gọi mãi mà cháu không nghe thấy. Cháu đi nhanh thế!

Tôi được bà khen đi nhanh, cười títt cả mắt mà không để ý trán bà lấm tấm mồ hôi. Ôi! Tôi vô tâm quá.

Trời sáng đã rõ hơn. Chợ vẫn hơn. Dòng người đổ ra đường, chảy mãi trong không gian bao la. Tôi với bà hòa vào dòng chảy ấy. Ra công, tôi lại thấy thêm một thứ mà lúc này vào tôi không để ý. Dưới gốc cây đa, một bà già tóc bạc phơ, miệng móm mém nhai trầu ngồi bên một tấm bạt bày vài gói kẹo lạc, kẹo bi, những cái bánh vùng, kẹo hồ lô..., những thứ bánh kẹo rẻ tiền nhưng là mơ ước với chúng tôi thuở ấy. Bây giờ thì chẳng còn những cụ già ngồi bên gánh hàng đơn sơ như vậy nữa.

Tôi đã xa quê lâu rồi và cũng chẳng còn có dịp trở lại phiên chợ năm xưa nữa. Cho dù tôi về quê thì quê hương cũng đã đổi thay. Sẽ chẳng có một chuyến tàu nào đưa tôi về với bà và phiên chợ ấu thơ. Nhưng mãi mãi hình ảnh phiên chợ ấy sẽ là kí ức đẹp trong tôi. Dàn đồng ca của bầy chim trên cao đang hát mà sao tha thiết quá.

Nguyễn Linh Trang (học sinh)